Як розіб'ється лампа,
Мертве світло падає в прах;
Як розійдеться хмара,
Гасне райдуга в небесах;
Як струна перерветься,
Уривається пісня жива;
Як розмова минеться,
Забуваються любі слова.

Як пустелею віє
Без музики й світла житло,
Так і серце німіє,
Коли з нього кохання пішло.
Тільки часом журбою
Забринить, як луна між руїн,
Як зітхання прибою —
По загиблих траурний дзвін.

Два серця з'єднала
Собі для гніздов'я любов.
Чому ж занедбала
Ти спершу надійніший схов?
Це ж ти проклинаєш
Непевну мандрівку земну!
Чому ж ти шукаєш
У непевнім колиску й труну?

Тебе ж там, любове,
Схоплять бурі в буяння своє;
Там, як сонце зимове,
Світлий розум тебе осміє.
Перетрухне гніздо — й додолу
Впаде твій орлиний храм,

На глум тебе, голу,
Залишивши дощам і вітрам.

Переклад Василя Мисика